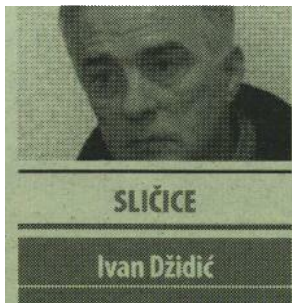

Popis uz otpis

SLIČICE

Ivan Džidić

Sjetih se sad već davne predstave, gledao televizijski snimak, o jednoj od poznatih tuča srpsko - austrougarskih. Uz neke tarabe stajala su dva srpska vojnika, jedan čini mi se poručnik, komentirajući svekoliku situaciju. Poručnik će u jednom trenutku, pun mu valjda kufer bio priče o patnji okupirane prekodrinske braće, usput pripadnika regularne državne vojske protivnika, ako se dobro sjećam, da „teže nama što je njima teško, nego što je njima teško“. Nisam siguran da je odgovarajuća asocijacija na djelu. Ali, kako god, naleti mi u mnoštvu beogradskih lamentiranja nad sudbinom braće s druge strane južne administrativne granice, na sjevernoj strani Kosova, uz tek blagi pogled na one u drugim krajevima tog zemljopisa.

Nema ga a da drži do sebe i do trenutačne društvene ili državne uloge, uz optimistički pogled na moguću slijedeću, od predsjedničkog, preko ministarskog i poslaničkog

mjesta, pa sve do mjesta nosioca trećeg koplja u petom redu, iliti eksperta analitičara društvenih i političkih zbivanja i na domaćoj i na općemeđunarodnoj sceni, a koji se kao takav nije pojavio na kojem televizijskom kanalu, pa dakle i na ekranu. Uključujući i trku iz kanala u kanal, poradi opetovanog nastupa. Uračunavajući i zagranične dužnosnike. K tome i glede neizbježnih postignutih uspjeha i odgovarajućeg kandidatskog europskog tretmana. Posljednje što sam vidio i čuo bio je razgovor Gojgićeve sa službenikom Vensanom. Koji je uredno, kao i svi drugi skoro pa bez izuzetka, ponavljao kako Srbija ne mora priznati državu Kosovo, ali da svakako mora sa tom državom uspostaviti dobrosusjedske odnose. Koliko bio da bio nužno pristojan razgovor, ozbiljan emiter, ozbiljna tema, ozbiljno još svašta, naivno sam po ko zna koji put očekivao da Gojgićeva ipak popizdi i da, što kažu upita pitanje Službenika Vensana - Izvinite, da li vi stvarno mislite da smo mi ovde idioti.

Onda sam odustao od slušanja i gledanja svega i svačega, prebacujem se samo na filmove. One SF.

Jer mi/nam je bila popisivačica. Koja nas je pitala sve što nas treba pitati i kojoj

smo mi na svako pitanje uredno odgovorili. Te je uslijedilo i nekoliko onih pitanja na koja kao ne moramo odgovoriti ako ne želimo. Koja su opet meni najdraža, hoću reći jedva sam ih dočeka. Prvo je popisivačica pitala Nju prvo pitanje, k'o biva etnička pripadnost. Ona je tu sasvim naravno odgovorila sa Srpkinja. Na drugo je rekla da je ateista, a na treće srpski. Pa je što je neki red, taj red došao na mene. Za svaki slučaj sam, sigurnije radi, pitao mogu li da se izjasnim kako želim i hoću i da li će upisati sve što kažem. Popisivačica je rekla da svakako. Onda je uslijedilo još jednom, mora zvanično, ono prvo pitanje, grupne, hoće reći ovom prilikom etničke pripadnosti. Pristojno sam odgovorio, u sebi i za sebe mrmrlajući kako mi je puna kapa tolikog broja rasa, naroda, većinskih i manjinskih, drugih skupina, plemena i ostalih kolektiva itd., da mi se ne da u tom smislu biti išta drugo osim Ljudsko biće. Na drugo pitanje, glede religije, fino sam objasnio da sam, možda ima još neko a da ne znam, jedini živi bogumil. Uredno zapisano. Oko jezika sam se dvoumio, pa i troumio, ali budući da stvarno ne govorim crnogorski rekoh BHS. Upisano.

El Hamdulila.